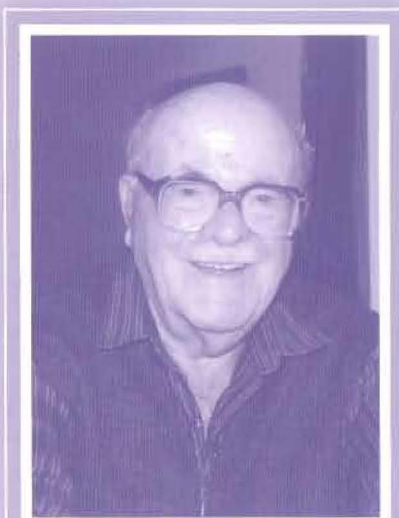

יצחק בן-אהרון

נולד (1906) בעיירה ליד צ'רנוביץ', בוקובינה (אז אוסטריה-הונגריה) ובעודו תינוק עקרה המשפחה לצ'רנוביץ' בה גדל. מנעוריו התבלט בכישרונו ובמנהיגותו. ב־1920 הצטרף לתנועת "השומר הצעיר", וב־1925 היה לראש הנהגת התנועה ברומניה. כעבור שנתיים נשלח על־ידי חיים וייצמן ללמוד באוניברסיטה בברלין, אך על־פי דרישת חברי קיבוצו – קיבוץ ג', שהיה בין מייסדיו, הבריח את הגבול ארצה (1928).

עבד עם חבריו בייבוש ביצות בנמל הקישון ובמפרץ חיפה, והיה מראשוני הפועלים היהודים שבנו את נמל חיפה. ב־1932 נבחר לוועד הפועל של מועצת פועלי חיפה. ב־1933 עלה עם קיבוצו להתיישבות בעמק חפר. לאחר רצח חיים ארלוזורוב נקרא הקיבוץ על־שמו – גבעת חיים, ובו הוא מתגורר עד היום.

בשנות ה־30 שימש כמזכיר מועצת הפועלים בתל אביב וכמזכיר מרכז מפא"י. היה שליח ההסתדרות בצ'כיה ובפולין ויצא לשליחות בגרמניה. במלחמת העולם השנייה התנדב לחיל החפרים בצבא הבריטי ונפל בשבי הגרמנים. עם שחרורו (1945) שב לפעילות ציבורית, נעצר ב"שבת השחורה" על־ידי הבריטים עם יתר מנהיגי היישוב ונכלא בלטרון.

ב־1948 נבחר למזכיר מפ"ם ומטעמה – כחבר כנסת (1949). מ־1954 היה חבר כנסת מטעם אחדות העבודה. היה חבר בוועדות החוץ והביטחון, הכספים, החינוך והתרבות ובוועדת הפנים ואיכות הסביבה. כיהן כשר התחבורה (1959–1962), והתפטר מתפקידו במחאה על המדיניות הכלכלית והחברתית. גם ממשרתו כמזכ"ל ההסתדרות (1969–1973), וכן מחברותו בכנסת התפטר בשל חילוקי דעות על המדיניות הכלכלית והחברתית. היה חבר בחבר הנאמנים של אוניברסיטת חיפה (1976–1999).

יצחק בן-אהרון פרסם שמונה ספרים ומאמרים רבים שהידוע בהם "עוז לתמורה בטרם פורענות" (1963) קרא לאיחוד תנועות הפועלים. על פעילותו ותרומתו לחברה בישראל הוענקו לו תוארי דוקטור לפילוסופיה לשם כבוד מטעם אוניברסיטת תל אביב, האוניברסיטה העברית בירושלים ואוניברסיטת באר־שבע. בתשנ"ה הוענק לו פרס ישראל.

נשוי (מ־1999) לבלהה רובין. מנישואיו למרים ז"ל (נפטרה ב־1989) יש לו שני בנים – יריב וישעיהו ונכדים.

אוניברסיטת חיפה

סנאט אוניברסיטת חיפה בתוקף סמכויותיו המוענקות לו
עלידי חוקת האוניברסיטה ובהתאם להמלצות הנשיא והוועד הפועל

מעניק בזאת

ליצחק בן-אהרון

את התואר

דוקטור לפילוסופיה

לשם כבוד

על פעילותו הציבורית רבת-השנים בשירות החברה והמדינה. על מנהיגותו האמיצה את תנועת
הפועלים, תנועת העבודה והתנועה הקיבוצית, ודבקתו הבלתי מתפשרת בערכים של שוויון
וכבוד חברתי, ועל סיועו לאוניברסיטת חיפה.

ניתן בחיפה, ישראל

י"א בסיון תשס"ד, 31 במאי 2004

א.ה.כ.נ.ן 95-12
פרופ' אהרון בן-זאב
רקטור

פרופ' יהודה חנות
נשיא

YITZHAK BEN-AHARON

Born (1906) near Czernowitz, Bukovina (then part of Austria-Hungary), which his parents left for Czernowitz itself when he was still a baby and there he grew up. His talents and leadership stood out even when he was a youth. In 1920, he joined Hashomer Hatzair and in 1925 became head of the movement in Romania. Two years later, Chaim Weitzmann sent him for university studies in Berlin. At the behest of members of his kibbutz, Kibbutz Gimmel as it was called, of which he was one of its founders, he succeeded in stealing permanently into Israel in 1928.

Yitzhak Ben-Aharon worked with his comrades in drying the swamps of the Kishon harbor and Haifa Bay. He was among the first of the Jewish laborers who built the port of Haifa. In 1932, he was elected to the executive committee of the Haifa Workers Council. In 1933, he and his kibbutz settled in Emek Hefer. The kibbutz was named Givat Chaim following the murder of Chaim Arlosoroff, and Mr. Ben-Aharon still lives there.

In the 1930s, Yitzhak Ben-Aharon served as secretary of the Tel Aviv Workers Council and secretary of the Mapai Party's central committee. He was an emissary of the Histadruth-General Federation of Labor to Czechoslovakia and Poland and went as an emissary to Germany. During World War II, he volunteered for the British Army and fell into German captivity. With his release (1945), he returned to public activity; along with the rest of the Yishuv leadership, he was arrested in the "Black Sabbath" roundup by the British Mandatory forces and interred in Latrun.

He was chosen secretary of the Mapam Party in 1948 and represented it in the First Knesset (1949). In 1954, he was elected to the Knesset as a member of the Achdut HaAvodah Party. He served on the Foreign Affairs and Defense Committee, the Finance Committee, the Education and Culture Committee, as well as the Interior and Environmental Quality Committees. From 1959-1962, he was Minister of Transportation. He resigned in protest against the government's economic and social policies. From 1969-1973, he served as secretary-general of the Histadruth. He resigned both that position and his Knesset seat because of differences of opinion over social and economic policy.

Yitzhak Ben-Aharon was a member of the University of Haifa's Board of Governors from 1976-1999.

He has published eight books and many articles, the most well known of them being a 1963 piece calling for the unification of the different workers' movements. For this activity and contribution to Israeli society, he has been conferred with the honorary doctorate by Tel-Aviv University, the Hebrew University, and Ben-Gurion University of the Negev. In 1995, he was awarded the Israel Prize.

He is married to Bilha Rubin (1999). He has two sons – Yariv and Yeshayahu – from his marriage to Miriam (who died in 1989) and grandchildren.

University of Haifa

The Senate of the University of Haifa, by virtue of the authority vested in it by the constitution of the University and in accordance with the recommendations of the President and the Executive Committee

hereby confers upon

Yitzhak Ben-Aharon

the degree of

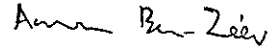
Doctor of Philosophy, Honoris Causa

in recognition of his longstanding public activity in service to society and the State; in token of his courageous leadership of the workers' movement, the Labor movement, and the kibbutz movement; and in acknowledgment of his uncompromising devotion to the values of equality and social dignity; and for his assistance to the University of Haifa.

Conferred at Haifa, Israel

11 Sivan 5764/May 31, 2004

Prof. Yehuda Hayuth
President

Prof. Aaron Ben-Ze'ev
Rector